

နွယ်ကကြာ

သိန်းဇေမြင့်၊ မြသန်းတင့်

သိန်းဖေမြင့် (၁၉၁၄-၁၉၇၈)

စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မုံရွာခရိုင်၊ ဘုတလင်မြို့၌ အဖ မြေတိုင်းစာရေး ဦးဘ၊ အမိ ဒေါ်မြင့်တို့ က ၁၉၁၄၊ ဇူလိုင် ၁၀၊ သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသည် ။ ငယ်မည်မှာ ဘုတလင်ကျောင်းတွင် မောင်မြမောင်၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာကျောင်းတွင် မောင်သိန်းဖေဖြစ်သည် ။

ဘုတလင်မြို့ ဦးဖိုးညွှတ်ကျောင်းတွင် မူလတန်းပညာ၊ မုံရွာမြို့ အမျိုးသားကျောင်းနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းတို့ တွင် အထက်တန်းပညာ သင်ယူခဲ့သည် ။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် မုံရွာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အထက်တန်းကျောင်းမှ ဒသမတန်းကို မြန်မာစာနှင့် သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်သည် ။ ၁၉၃၂-၃၃ ခုနှစ်တွင် မန္တလေး ဥပစာကောလိပ်သို့ တက်ရောက်ပြီး ၁၉၃၃-၃၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ရာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည် ။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၌ ကာလကတ္တားတက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေပညာ နှင့် မဟာဝိဇ္ဇာ(ပါဠိ)ကို ဆည်းပူးခဲ့သည် ။

၁၉၃၃-၃၄ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နေ့ကျောင်းသားများ ကိုယ်စားလှယ်၊ ၁၉၃၄-၃၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအလုပ်အမှုဆောင်၊ ၁၉၃၆-၃၇ ခုနှစ်တွင် တို့ ဗမာအစည်းအရုံး တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၃၇-၃၈ ခုနှစ်တွင် နဂါးနီစာအုပ်အသင်း ပညာ

ရေး အဖွဲ့ငယ်အမှုဆောင်၊ ၁၉၃၉-၄၀ ခုနှစ်တွင် ‘ယောက်ျားဂုဏ်ရည်’ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ၊ ၁၉၄၁-၄၂ ခုနှစ်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများ ၏ စည်းရုံးရေးမှူး၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာမှ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇွန်အထိ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇွန်အထိ ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် တွဲဖက် အတွင်းရေးမှူးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ခေါင်းဆောင်သော ကြားဖြတ်အစိုးရအဖွဲ့တွင် လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် သစ်တောဌာနဝန်ကြီး၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ နှုတ်ထွက်သည် ။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ပြည်သူ့ညီညွတ်ရေးပါတီ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး၊ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဘုတလင်မြို့နယ် ပမညတအမတ်ဖြစ်သည် ။ ၁၉၅၆-၅၇၊ ၁၉၅၇-၅၈ နှင့် ၁၉၆၂-၆၃ ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အပြင် ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာအယ်ဒီတာချုပ်နှင့် အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်အဖြစ်လည်း တာဝန်ယူခဲ့သည် ။ ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက်၊ မြန်မာ-တရုတ် မိတ်ဆွေဖြစ် အသင်းတို့ တွင် လည်း ပါဝင်ခဲ့သည် ။

စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာနှင့် နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ် ၁၉၃၆၊ ၁၉၄၂ နှင့် ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့လည်းကောင်း၊ ၁၉၄၂၊ ၁၉၅၂ နှင့် ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် တရုတ်နိုင်ငံသို့လည်းကောင်း၊ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် အီဂျစ်နိုင်ငံနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့လည်းကောင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်၊ ဗီယက်နမ် နှင့် တရုတ်နိုင်ငံသို့လည်းကောင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ရုရှား၊ အရှေ့ဂျာမနီနှင့် ရူမေးနီးယားသို့လည်းကောင်း သွားရောက်ခဲ့သည် ။

၁၉၃၃၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် သူရိယသတင်းစာတွင် ပါဝင်သည့် ‘မန္တလေးအင်တာမီဒီယိတ် ခေါ် ဥပစာကျောင်း၌ အပိုမြန်မာစာ သင်ပြပို့ချ

သင့်ခြင်း’ ဆောင်းပါးသည် ပထမပုံနှိပ်စာမူဖြစ်သည်။ ။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါး၊ ခရီးသွားစာပေ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ နိုင်ငံရေးစာပေတို့ ကို ရေးခဲ့သည်။ ။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ‘အရှေ့ကနေဝန်းထွက်သည့်ပမာ’ စာအုပ်ဖြင့် စာပေဗိမာန်ဝတ္ထုရှည်ဆု၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ‘ဝိသေသတိုင်းသမိုင်းအစ’ စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ စာပဒေသာ (ပထမဆု)၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ‘သီတာပြုံး’ စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဝတ္ထုရှည် (တတိယဆု) တို့ ကို ရရှိခဲ့သည်။ ။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် What Happened in Burma နှင့် Over the Ashes တို့ ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ကလောင်ခွဲများမှာ ဝနေဇဖေ၊ သိန်းနေနွယ်၊ တက္ကသိုလ်အကျော့၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဦးကျောက်လုံး၊ သိန်းဖေ၊ တက်ဘုန်းကြီး၊ သိန်းဖေ၊ မောင်တူ တို့ ဖြစ်သည်။ ။

၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၁၅၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ။

မြသန်းတင့်

(၁၉၂၉-၁၉၉၈)

ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့၌ အဖဦးပေါတင်၊ အမိဒေါ်လှိုင်တို့ မှ ၁၉၂၉ မေ ၂၃၊ ကြာသပတေးနေ့ တွင် မွေးဖွားသည်။ ။ မွေးချင်းခုနစ်ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ။ အမည်ရင်းမှာ ဦးမြသန်း ဖြစ်သည်။ ။

၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် အာရှလူငယ်များ အဖွဲ့၌ ပါဝင်သည်။ ။ ၁၉၄၄-၄၅ ခု

နှစ်တွင် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး၌ ပါဝင်သည်။ ။ ၁၉၄၅-၄၇ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးခရိုင် အထက်မြန်မာပြည် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၊ မန္တလေးခရိုင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ မြင်းခြံခရိုင် အလုပ်သမားသမဂ္ဂနှင့် လယ်သမား သမဂ္ဂတို့ တွင် အလုပ်အမှုဆောင်တာဝန်ယူခဲ့သည့်အပြင် ပခုက္ကူခရိုင်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သည်။ ။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည်။ ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ပထမဦးဆုံး ရေးသည့် ‘ဒုက္ခသည်’ ဝတ္ထုတိုကို တာရာမဂ္ဂဇင်း (အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၂၁၊ ၁၉၄၉) တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။ ။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ကိုသန်းတင်၊ ဒဂုန်တာရာ၊ မောင်ကြည်လင်၊ အောင်လင်းတို့ နှင့်အတူ ‘စာပေသစ် မဂ္ဂဇင်း’ ကို ဦးဆောင်ထုတ်ဝေသည်။ ။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် ပထမဦးဆုံး ဘာသာပြန်လက်ရာအဖြစ် ဂေါ်ကီ၏ ‘မာလ်ဗာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ’ ကို ကျော်လင်းစာပေမှ ဖြန့်ချိသည်။ ။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် (မြန်မာနိုင်ငံ)နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း အလုပ်အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သည့်အပြင် ‘စာပေမဂ္ဂဇင်း’ တွင် အယ်ဒီတာ၊ ‘ပြည်တော်သစ်ဂျာနယ်’ တွင် အယ်ဒီတာချုပ်၊ ‘တိုးတက်ရေးသတင်းစာ’ တွင် နိုင်ငံခြားရေးအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ပထမဦးဆုံး ပင်ကိုရေးလုံးချင်း ဝတ္ထု ‘မေတ္တာအသင်္ချေ’ ကိုရေးသည်။ ။

၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်။ ။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ဦးဆောင်သော ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး ဗဟိုကော်မတီတွင် အတွင်းရေးမှူး တစ်ဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဥပဒေဘွဲ့ရသည်။ ။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ‘ပြည်သူ့တိုးတက်ရေးပါတီ’ ပေါ်လစ် ဗျူရိုလူကြီး၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက်(မြန်မာနိုင်ငံ) အတွင်းရေးမှူးချုပ်၊ ဩစထရီးယားနိုင်ငံ ဗီယင်နာမြို့တွင် ဌာနချုပ်

လုပ်ထားသော ‘ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီ’ ၏ ဗျူရိုအဖွဲ့ဝင် လူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည် ။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် အထိန်းသိမ်းခံဘဝဖြင့် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်သည် ။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် ‘စာရေးဆရာကလပ်’ တွင် အမှုဆောင်ဖြစ်သည် ။ ဗိုလ်တထောင်သတင်း စာတွင် နေ့စဉ်အခန်းဆက်အဖြစ် ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဝတ္ထုကို သိန်းဖေမြင့်နှင့် ပူးတွဲရေးသားသည် ။ ၎င်းဝတ္ထုမှ စ၍ မူလက လောင်အမည် ‘မြသန်း’မှ ‘မြသန်းတင့်’ သို့ ပြောင်းသည် ။ ၁၉၆၁ ခုနှစ် တွင် ဆွီဒင်နိုင်ငံ စတော့ဟု မ်းမြို့၌ ကျင်းပသော ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီ အစည်းအဝေးသို့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက်(မြန်မာနိုင်ငံ)၏ ကိုယ် စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်သည် ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ‘စာရေးဆရာသ မဂ္ဂ’၌ အမှုဆောင်ဖြစ်သည် ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ‘ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်’ နှင့် ‘ပြည်သူ့ ကော်မတီဝင်တစ်ဦး’ အဖြစ် တာဝန်ယူသည် ။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ ပျက်သောအခါ အထိန်းသိမ်းခံ ဘဝဖြင့် ဒုတိယမြောက် ကိုကိုးကျွန်းသို့ ရောက်သည် ။

၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် တော်လှန်တိုင်း၏ ‘စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဝတ္ထု ဘာသာပြန်စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုကို ရရှိသည် ။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် မာဂရက်မစ်ချယ်၏ ‘လေရူးသုန်သုန်’ ဝတ္ထုဘာသာပြန်စာ အုပ်နှင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုကို ရရှိသည် ။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် တရုတ်စာရေးဆရာကြီး ဆောင်ဇူချင်းနှင့် ကောက်ငိုတို့ ၏ ‘ခန်းဆောင် နီအိပ်မက်’ ဝတ္ထု ဘာသာပြန်စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန် ဆုကို ရရှိသည် ။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ဒိုးမိနီလာဝီယဲ ၏ ‘သုခမြို့တော်’ ဝတ္ထု ဘာသာပြန်စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ဘာ သာပြန်ဆုကို ရရှိသည် ။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်စာရေးဆရာ ဒိုးမိနီ လာဝီယဲ၏ ‘အချစ်မိုးကောင်းကင်’ ဝတ္ထု ဘာသာပြန်စာအုပ်ဖြင့် အမျိုး

သားစာပေ ဘာသာပြန်ဆုကို ရရှိသည် ။ ကလောင်ခွဲများမှာ မြသန်း၊
မောင်သစ်တည်၊ စောယွမ်း၊ ထက်အောင်၊ မေမေလှိုင်၊ မင်းနန္ဒာ၊ ရဲအောင်
ဇေ၊ အုတ်လှငယ်၊ ဇောတိက တို့ ဖြစ်သည် ။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည ၉:၁၅ တွင် ကွယ်လွန်
သည် ။

သိန်းပေမြင့်၏ နိဒါန်း

‘နွဲ့ထဲကကြာ’ မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ်ဖြင့် စ၍ ရေး
ခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သည် ။ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ရန် ငွေရဖို့ အရေး အမည်
ဖော်၍ လည်းကောင်း၊ မဖော်ဘဲလည်းကောင်း ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးခဲ့ရာ
"နွဲ့ထဲကကြာ"လည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေသည် ။ သို့သော်
ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ် ဖြင့် ယနေ့ထိ ရောင်းမစွဲသေးပါ။ ဇာတ်လမ်းက တည်
လွန်း ခုံလွန်း ခက်လွန်းအားကြီး၍ ရုပ်ရှင်မရိုက်ရဲကြဟု ဆိုကာ
ငြင်းခဲ့ကြလေသည် ။

ဤလို ဇာတ်ညွှန်း အဖြစ်ဖြင့် မစွဲသေးဘဲ ရှိနေတုန်း၊ ဗိုလ်တထောင်
သတင်းစာက အခန်းဆက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ထည့်ရန် ဆန္ဒရှိနေတုန်း ဝတ္ထု
ရေးဆရာ မြသန်းတင့်နှင့် တွေ့ကြလေသည် ။ ၎် "ဇာတ်ညွှန်း ဝတ္ထုအဖြစ်
ရေးပေးပါလားကွာ" ဟု ကျွန်တော်က ပြော၍ သူက "ကောင်းသားပဲ"
ဟု သဘောတူ လိုက်လေသည် ။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတွင်

သိန်းဖေမြင့်နှင့် မြသန်းတင့် တို့ ရေးသော ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဝတ္ထုရှည်ကြီး ပါလာပါတော့သည် ။ ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဝတ္ထုမှာ ရုရှားဂန္ထဝင် စာရေးဆရာကြီး တော်လ်စတိုင်း ရေးသော Resurrection ဝတ္ထုကြီးကို အခြေခံ၍ သင့်လျော်သလို ပြုပြင်ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည် ။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်း ရေးသောအခါ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို အဓိက ယူလိုက်ရသည် ။ နိုင်ငံရေး နှင့် လူမှုရေး နောက်ခံကားကို အများကြီး ချန်ထားလိုက်ရသည် ။ တော်လ်စတိုင်းသည် ရုရှား ပဒေသရာဇ်မြေရှင်စနစ်နှင့် တရားရေးစနစ်များကို ဝေဖန် ဖော်ထုတ်ထားသည် ။ မြန်မာရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ်ဖြင့် ပရိသတ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့်၊ ဆင်ဆာရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် တော်လ်စတိုင်းလို ဝေဖန်ရေး မလုပ်နိုင်ပါ။ မလွတ်လပ်ပါ။ တော်လ်စတိုင်း၏ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေ အကုန်မထည့်နိုင်ပါ။ သူ့ထဲမပါသော ဇာတ်ကောင်ကို ထည့်တန် ထည့်ရပါမည်။ ဥပမာ - မောင်မောင်သန်းဆိုသော ဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ဝင်း၏ သူငယ်ချင်းကို ထည့်ပေးရ၏။ ရုပ်ရှင် အပြသဘောကိုက တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးနေပုံ ပြ၍ မဖြစ်။ စိတ်ထဲရှိသမျှ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ရန် သူငယ်ချင်းထည့်ပေးရန် လိုနေသည် ။ ဟာသကလေးများ ဖြည့်ပေးရန်လိုနေသည် ။ သို့ဖြင့် မောင်မောင်သန်းကို အပိုထည့်ရ၏။ တော်လ်စတိုင်း၏ ဒုတိယဇာတ်လိုက် မင်းသားမှာ ဒီမိုကရေစီ တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏ ။ ဇာတ်ညွှန်းတွင် နိုင်ငံရေး နောက်ခံကားမှာ မှန်ထားရသဖြင့် သူ့လို ဒုတိယဇာတ်လိုက် ထည့်၍ မရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ညှိလေးဆိုသော ဇာတ်ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖန်တီးလိုက်ရပါသည် ။

ဇာတ်ညွှန်း အဆုံးသတ်မှာ လည်း တော်လ်စတိုင်း၏ အဆုံးသတ်နှင့် လုံးဝမတူပါ။ သူက ဆိုက်ဗေးရီးယား အကျယ်ချုပ်စခန်းမှာ ဆုံး၍ ကျ

နံတော်က ရန်ကုန်မြစ်ဝ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ဆုံးလိုက်ရသည် ။ ရုပ်ရှင် ဆင်ဆာအဖွဲ့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသော အမှုကိစ္စများ မပြရ ဆိုသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်က ဇာတ်လိုက်မင်း သမီးသေတာ ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မည် ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း နှစ်မျိုးရအောင် ရေးလိုက်ရသည် ။ သေလို့ လည်း ရ၊ ရှင်လို့ လည်း ရ အောင် ဖန်တီးထားရလေသည် ။

ဤမျှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းအလိုသို့ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့သော်လည်း တည်လွန်း၊ ခွဲလွန်း၊ ခက်လွန်းအားကြီးသည် ဟု ဆိုကာ ဝယ်သူ မရှိခဲ့ပါချေ ။

ဝတ္ထုအဖြစ်ဖြင့် ပြောင်းလဲလိုက်ကြသောအခါ လွတ်လပ်ရေးများ စွာ ရသည် ။ ဝတ္ထုကို ကိုယ်ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အဆုံးသတ်နိုင်သည် ။

ကျွန်တော်နှင့် မြသန်းတင့်တိုင်ပင်ကြသည် ။ လူမှုရေးနှင့် နိုင်ငံရေး နောက်ခံကားသည် အတော်ကျယ်ပြန့် နက်ရှိုင်းလာသည် ။ ဒုတိယ ဇာတ်လိုက်တော်လှန်ရေးသမား တစ်ဦးထည့်ရန်လည်း သဘောတူကြသည် ။ သို့ဖြင့် သခင်တောက်ထွန်း တည်းဟူသော ဇာတ်ကောင် ပေါ်လာလေသည် ။

နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးပြီး မြသန်းတင့်သည် ကျွန်တော့်ဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရေးလိုက်ပါသည် ။ ဗိုလ်တထောင် သတ င်းစ ၁ထဲမ ၂၁ ပါပြီးနောက် စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်ရန် စီစဉ်သောအခါလည်း နှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးကြပြန်သည် ။ ပြင်သင့်တာတွေ သဘောတူကြပြီးနောက် မြသန်းတင့်က လိုအပ်သော နေရာများ တွင် ပြင်ရေးလေသည် ။

လုံးချင်းဝတ္ထု စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် ပုံနှိပ်ပြီးသောအခါ ဤနိဒါန်းမရေးခင် ကျွန်တော်တစ်ခေါက် ဖတ်ခွင့်ရပြန်သည်။ အများကြီးကျေနပ်အားရသွားသည်။ စာရေးဆရာနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဤပုံ ဤနည်းရေးရာတွင် ဤမျှ ကျေနပ်မှု ရသည် မှာ အံ့ဩဖွယ်ပင်ကောင်းသေး၏။ ကိုယ့်လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် မြသန်းတင့်အားလည်း တမြိန်မြိန်ချီးကျူးနေရ၏။

သို့သော် အချို့ ကျွန်တော် မကျေနပ်သောအချက်များ ကျန်နေသေးသည်။ ဥပမာ - ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီက ပေါ်ခဲ့သော ခရိုင်မှ တော်လှန်ရေးသမား သခင်တောက်ထွန်း၏ နိုင်ငံရေးအသိသည် ဤမျှ မမြင့်ထိုက်သေး၊ မမြင့်နိုင်သေးဟု ကျွန်တော်က ယူဆသည်။ ဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ဝင်း၏ မြေယာပြဿနာ အမြင်များ၊ မြေယာနှင့် ပတ်သက်သော လူတန်းစားခွဲပုံများမှာ လည်း တကယ့်မှတ်စုလီနင် ဝါဒီတစ်ဦး မြင်ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

တချို့ အသေးအဖွဲ့ ချို့ယွင်းချက် ကလေးများ လည်း ကျန်သေးသည်။ ဥပမာ- ဇာတ်လိုက် မင်းသမီးရွှေတင်၏ အသက်နှင့် ဝတ္ထုဖြစ်ပွားပုံ ကာလများ အံ့မကိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီက ကုလား သူဌေးပိုင် ဇေယျဝတီသကြားစက်ကြီးကို အစိုးရသကြားစက်ကြီးဟု ဖော်ပြမိခြင်း စသည် တို့ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ဤစာအုပ်ကို နောက်ထပ် ပုံနှိပ်ခြင်းများ ပြုရဦးမည်ရှိသော် ကျွန်တော်နှင့် မြသန်းတင့်တို့ သည် ဆွေးနွေးကြပါဦးမည်။ နှစ်ဦးသဘောတူ ပြင်သင့်သည် ကို ပြင်သွားပါဦးမည်။

အလုပ်ကြမ်းသမား၊ စက်ရုံအလုပ်သမားများ သာ စုပေါင်းလုပ်၍ လွယ်ကူပါသည်။ စာရေးဆရာနှစ်ဦး ဝတ္ထုတစ်ခုထဲ ပေါင်းရေးသည် မှာ တကယ်မလွယ်ပါ။ ယခုမလွယ်ကူသော အလုပ်တစ်ခု ပြီးမြောက်သွား

သဖြင့် များစွာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မိပါသတည်း။

သိန်းဖေမြင့်

၂၁-၁-၆၂

(၁)

"အရွှေ ရေ ... အရွှေ"

စကြိုထောင့်ချိုးထိပ်ဆီမှ ခေါ်သံနှင့်အတူ အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာသော ဖိနပ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ စကြိုတလျှောက် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လေဝင်ပေါက် မရှိသဖြင့် အင်္ဂတေနံ၊ ကတ္တရာစေးနံ၊ ရေနံချေးနံ၊ ကျင်ငယ်နံများမှာ အထဲတွင် လှောင်အိုက်နေကာ နှာခေါင်းထဲသို့ စူးဝင်လာသည်။ ။ မှောင်မည်းနေသဖြင့် ဝပ်နှစ်ဆယ်အား ရှိ မီးလုံးများမှာ ပို၍ လင်းနေသည် ဟု ထင်ရပေမည်။ စကြိုဘေး လမ်းတလျှောက် အခန်းကျဉ်းကလေးများ ထဲမှ စကားပြောသံ၊ ချောင်းဆိုးသံ၊ သမံတလင်းကို ဆောင့်သံများကို ကြားရသည်။ ။

စကြိုလမ်းတလျှောက်တွင် ကား လူအများ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ ။ ဖိုင်တွဲများကို ကိုင်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားဖြတ်သွားကြသော လျှောက်လွှာစာရေးများ ၊ ယူနီဖောင်းအစုံ ဝတ်ထားသော ပုလိပ်သားများ ၊ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော တရားခံများ နှင့် စိတ်မချမ်းသာသော အသွင်ဖြင့် သွားလာနေကြသော တရားခံ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းဟု ထင်ရသူများ သည် တစ်ဖက်စကြို ထောင့်ချိုးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ။

အရွှေသည် သံတိုင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ အသံလာ

ရာ ထောင့်ချိုးဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည် ။ ဆွေမျိုးသားချင်း
လာရောက်တွေ့ကြသည့် တရားခံများကို မြင်ရသဖြင့် အားငယ်သလိုလို
တော့ ဖြစ်နေမိသည် ။ တစ်ဖက်ခန်းမှ တရားခံများမှာ ဆွေမျိုးသင်္ဂဟ
တွေက လာရောက်တွေ့ကြသဖြင့် လက်ဖက်ရည်၊ ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊
ခေါက်ဆွဲ စသည် တို့ အလှူပယ် ဖြစ်ကြသော်လည်း သူ့ကိုကား ဘယ်သူ
ကမျှ လာပေးဖော်မရပေ။ အရွှေသည် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တွေးရင်း ရင်ထဲ
က တလိုက်လိုက် ဖြစ်လာသည် ။ မျက်ရည်များ သည် သူ၏ ဖျော့တော့
သော ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည် ။ အရွှေသည် မျက်ရည်တွေစီး
ကျရင်း ရှေ့စင်္ကြံလမ်းကို ကာထားသည့် ဝါကျင့်ကျင့် အုတ်နံရံကြီးကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ အုတ်နံရံခြေရင်းမှာ ကွမ်းသွေးများ စွန်းပေ
လျက်ရှိသည် ။

အရွှေသည် သူ့ဘဝကို အိပ်မက်ပေလားဟု သံသယဖြစ်နေမိလေသ
ည် ။ သူသည် ယခုမှ အသက်သုံးဆယ် မပြည့်သေးပေ။ သူ့ဘဝသည် ဖူးပွ
င့်၍ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လုဆဲ အချိန် ဖြစ်၏။ သည် အချိန်တွင် မွ
န်းကျပ်မှောင်မိုက်သော အကျဉ်းထောင်နံရံလေးဖက်အတွင်း ရောက်နေ
ရသည် မှာ တွေးကြည့်လျှင် ရင်နာစရာကောင်းပေသည် ။ သူစိတ်ကူးယ
ဉ်ခဲ့သမျှတို့ သည် လည်း နေရောင်ခြည်တွင်
နှင်းမြူတွေပျောက်ကွယ်သွားသလို ပျောက်ကွယ်သွားကြပေပြီ။

ခဏကြာမှ အမှတ်ရကာ စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို သုတ်လို
က်ပြီး အားတင်း၍ ပြန်ပြီးလိုက်သည် ။ သို့သော်လည်း သူ့အပြိုးမှာ သ
ရော်သောအပြိုး၊ မဲ့ပြိုးမျှသာတည်း။

အရွှေသည် ခါးကြားထဲတွင် ညှပ်ထားသည့် ဝါညစ်နေသော တို့ ပတ်
ပဝါကို ထုတ်ကာ မျက်ရည်ကြောင်းထင်နေသော သူ့ပါးပြင်ကို ပေါင်ဒါ

ဖို့ လိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်းကို လျှော့ဖြင့်လိုမ့်၍ လျက်ကြည့်လိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်းမှ စေးထန်းထန်း အတွေ့သည် လျှာပေါ်တွင် ပေါ်၍ လာ၏။ သည် တော့မှ သူနှုတ်ခမ်းနီများမှာ မပျက်သေးဘဲ စွေးစွေးနီနေကြောင်းကို သိသွားကာ ကျေနပ်သွားပြီး ပြုံးလိုက်သည် ။ အနည်းငယ်တွန့်ကြေနေသော ပဒုမ္မာအင်္ကျီလက်ရှည် ဖားဖားကိုလည်း ခါးမှ အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်သည် ။ လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသော အင်္ကျီလက်များကိုလည်း လက်ကောက်ဝတ် အထက်ရောက်အောင် ပင့်တင်လိုက်သည် ။ ခါးတွင် စည်းထားသည့် အဝါရောင် တရုတ်ဖဲလုံချည်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်းပြင်၍ ဝတ်လိုက်သည် ။ အဝါရောင် နောက်ခံထဘီတွင် နေကြာပန်းကြီးများ သည် နွယ်ယှက်ကာ အဆုပ်လိုက် အခိုင်လိုက် ဖူးပွင့်နေကြသည် ။

ဘဝကံတရား၏ ရိုက်ပုတ်ခြင်းကို မခံရခင်တုန်းကတော့ အရွှေ၏ မျက်လုံးများ သည် သောကြာကြယ်လို ရွန်းလင်းကြပေမည်။ မျက်ခုံးများ သည် ထူထဲစိမ်းဖန့်ကာ ဇင်ယော်တောင်လို လှပကြပေမည်။ နှုတ်ခမ်းများ သည် ကြာပဒုံလို ဖူးပွင့်ကြပေမည်။ ပြည်ဖြိုးသောရင်အုံ၊ လုံးကျစ်မို့မောက်သော တင်ပါးနှင့် ဖြောင့်စင်းသွယ်တန်းသော ပေါင်တံများ သည် ယောက်ျားတို့ အဖို့ စွဲမက်ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယခုမူ အရွှေ၏ ကိုယ်မှ ပင်ကိုအလှတို့ သည် တဖြည်းဖြည်း ညှိုးနွမ်းမှေးမှ ဝှန် လာကြပေပြီ။ ဆံနွယ်များ သည် ခြောက်သွေ့ကာ ခပ်ပြေပြေ ချိုင့်ဝင်နေသည့် နားသယ်စပ်တွင် ဝဲနေကြပြီး နဖူးပေါ်သို့ ပွယောင်းကျနေကြ၏။ သူ့မျက်နှာသည် အရင်တုန်းကမူ လဝန်းလို လှဲဝင်းနေသော်လည်း ယခုတော့ ဝါဖျော့ဖြူလျော်နေကာ နင်းခြေထားသော ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်နှင့် တူနေပေသည် ။ ပေါင်ဒါ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ လက်သည်းဆိုးဆေးတို့ ဖြင့် ဘယ်လိုပင် ခြယ်သထား သော်လည်း ညှိုး

လျော် နွမ်းလျခြင်းကိုကား ဖုံး၍ မရတော့ပေ။

"ဟေ့ အရွှေ လာ လာ ထွက်၊ ရုံးထွက်ချိန်နီးနေပြီ"

တံခါးဝတွင် ပုလိပ်တစ်ယောက်လာရပ်ကာ တံခါးသော့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ မိန်းမပုလိပ် နှစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့ကို စောင့်ကြိုလျက်ရှိလေသည် ။ အရွှေသည် သူတို့ ခေါ်သံကို မကြားသလိုဖြင့် သံတိုင်ကို ကိုင်ကာ တွေ့၍ ရပ်နေပေ၏။

"ကဲ မရွှေစာ မြန်မြန်လုပ်၊ မြန်မြန်"

မိန်းမပုလိပ်တစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်တော့မှ အရွှေသည် ပုလိပ်ဖွင့်ပေးသော တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည် ။ သူထွက်လာသည် နှင့် သံတံခါးကြီးသည် ဂျီးခနဲမြည်၍ ပြန်ပိတ်သွားလေသည် ။

ရှေ့မှ ပုလိပ်က သူ့ကို စကြိုတလျှောက်ခေါ်သွားပြီး မိန်းမပုလိပ်နှစ်ယောက်က သူ့ကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခြံရံလျက်လာကြသည် ။ အရွှေသည် စကြိုတလျှောက်တွင် ဥဒဟို သွားလာနေကြသူများကို ငေးကြည့်ရင်း လိုက်ပါ လာလေသည် ။

ပုလိပ်ရုံးကြီး လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်သာ လှမ်းတက်ခဲ့ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် လှေကားထစ်များကို တက်နေရသည် ဟု သတိမထားမိပေ။ လှေကားတလျှောက်တွင် မှောင်နေလေသည် ။ ရုံးသွားရုံးလာများ သည် လှေကားထစ်တလျှောက်တွင် ဆင်းသူဆင်းတက်သူတက်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကြ၏။ အချို့မှာ ရွှင်ပျသောမျက်နှာဖြင့် ရုံးပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။ အချို့ကား စိုးရိမ်ပူပန်သောမျက်နှာဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြ၏။ သူတို့ ကား သူလို တရားခွင့်တွင် အမှုဆိုင်ရမည့်သူများ ဖြစ်ဟန်တူလေသည် ။ သည် ပုလိပ်ရုံးကြီး၏ လှေကားထစ်များ ပေါ်သို့ ဆင်းသူ တက်သူ၊ တက်သူ ဆင်းသူ

တို့ ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကိုသာ ရေးမှတ်ထားရလျှင် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်လာမည်ကား မပြောတတ်ပေ။ သည် လှေကားထစ်တလျှောက်တွင် ဆင်းကြ တက်ကြသူများ သည် လည်း ရေတွက်၍ ပင် ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ လောက၌ အသက်တစ်ရာမနေရသော်လည်း အမှုတစ်ရာတွေ့ရတတ် သည် ဟု ဆိုကြသည် မဟုတ်လား။

ပထမထပ်ရောက်လျှင် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးလိုက်ကာ ဒုတိယအထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည် ။ ဒုတိယအထပ် လှေကားထိပ် ပြတင်းပေါက်ကြီးမှ အလင်းရောင်သည် စကြိုလှေကားပေါ်သို့ ထိုးကျနေ၏။ ရန်ကုန်မြစ်ဘက်မှ ညှင်းညှင်းညံ့ညံ့ တိုက်လာသော လေပြည်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ကစားပေးသလို ထင်ရသည် ။ ပြင်ပလေကို ရှူရှိုက်ရသဖြင့် အရွှေ၏ မျက်နှာမှာ လန်းဆန်းလာသလို ထင်ရသည် ။ ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ရုံးအလယ်ကွက်လပ် တွင် ဆန်စေ့များကိုကောက်၍ စားနေကြသော ခိုကလေးများကို မြင်ရသည် ။ ခိုညည်းသံနှင့် တောင်ပံခတ်သံသည် အောက်မှ ပျံ့လွင့်လာပေသည် ။ အရွှေ၏ မျက်နှာသည် ခိုကလေးတွေကို ကြည့်ကာ ညှိုးကျသွားသည် ။

နံနက်ခင်း ပူနွေးသော နေခြည်နုနု ပက်ဖျန်းချိန် ခြံစည်းရိုးဝတွင် ခိုကလေးများ ကြက်သားအုပ်မများအား အစာကျွေးခဲ့ပုံကို အမှတ်ရလာသည် ။ သို့ရာတွင် အရွှေသည် မျက်နှာကို ကြာကြာအညှိုးမခံဘဲ ဥပေက္ခာသဘောကို ပိုမို၍ ပေါ်လွင်စေအောင် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ ခေါင်းကိုမော့၍ လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် တက်လာခဲ့သည် ။

ပုလိပ်မင်းကြီး ဒုတိယအထပ် လှေကားထိပ် တည့်တည့်တွင် ဘားရွှမ်း (ခေါ်) ရှေ့နေများ ၏ နားနေရာ အခန်းရှိ၏။ ဝတ်ရုံနက်ကြီးများကို

လက်တွင် ပိုက်ထားသော ဝတ်လုံတော်ရများ သည် ဆင်နားရွက်တံခါး
ကို တွန်းဖွင့်ကာ တရားခွင်သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာသွားရင်း သူ့ကို တစေ့
တစောင်း အကဲခတ်၍ ကြည့်သွားကြသည် ။ စင်္ကြံပေါ်တွင် တွေ့သူများ
ကလည်း သူ့ကို ကြည့်သွားကြသည် ။ အရှေ့သည် သူတို့ ကြည့်ပုံကို သ
တိထားမိသည် နှင့် ပို၍ ပြုံးကာ ဥပေက္ခာပြုသည့်ဟန်ဖြင့် လျှောက်လာ
ခဲ့သည် ။
